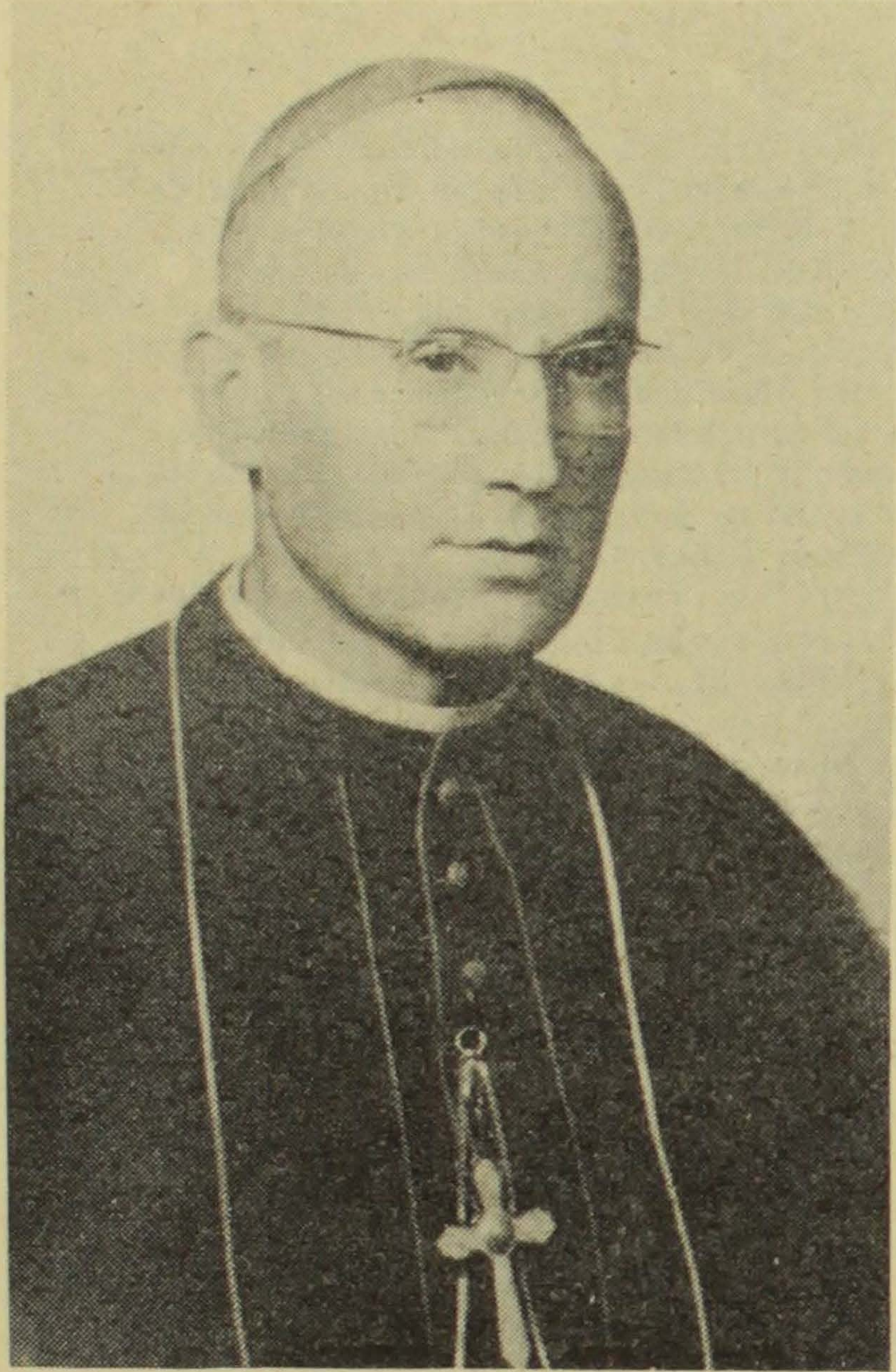

BAČKO KLASJE

VJERSKO-INFORMATIVNI LIST

Srebrni jubilej
Mons. Matije Zvekanović biskupa
Subotičkog

Sretan Božić

ZA ŽIVOT

SVIJETA

Cijela je Crkva sva zauzeta da što bolje iskoristi ovaj svoj povjesni trenutak, to jest da što bolje na što široj osnovi pripremi samu sebe na proslavu ovog velikog trenutka koji je Svjetski euharistijski kongres u Lurdu u Francuskoj. Kao dio te velike i sveopće Katoličke crkve i naša mjesna Crkva svim silama želi odazvati se pozivu sv. Oca i stoga organizira biskupijski euharistijski kongres koji će se odvijati od prve nedjelje Došašća pa sve do nedjelje poslije Tijelova. Kao prva značajnija manifestacija ovog nastojanja je devetnica Bezgrešnoj, koja se već dugi niz godina odvija u katedrali uoči Bezgrešne, sa temom: Marija i Euharistija. Ova se misao veoma dobro uklapa u spasenjsku stvarnost Crkve. Po Mariji je onoga prvoga Božića Isus došao na svijet, rodio se u Betlehemu-kući Kruha, da tako naznači jedan od bitnih vidova njegove trajne prisutnosti u povjesti spasenja. On želi postati kruh svih onih koji žele živjeti po Njemu. Ovaj se euharistijski kongres veoma dobro uklapa u proslavu trinaest stoljeća Kršćanstva u Hrvata. Nakon što proslavimo tisuću-godišnjicu štovanja prave svete Bogorodice u našoj narodnoj povijesti, nakon što proslavimo tisućsto godina vjernosti Apostolskoj stolici, sasvim je na mjestu da sada pridjemo još bliže samom centralnom Misteriju-Tajni vjere, Euharistiji. I mislim da ne bismo ljepše mogli završiti ova naša vjersko-narodna slavlja nego sa jednim Narodnim euharistijskim kongresom, koji bi se održao u Mariji Bistrici za tri godine. Čuje se da bi na to slavlje mogao doći i sam sveti otac Ivan Pavao II. Ali do tada zadatak bi bio ove naše mjesne Crkve da se što bolje pripremi u župama, u biskupiji za to slavlje, svojim svakidanim vjerničkim životom i praksom. U tom smislu treba vrednovati i veoma uspješno naše hodočašće u Mariju Bisticu. Još se solidnije treba pripremiti za slijedeću godinu, kada je dvije stote obljetnice jednog zabilježenog i vrijednog hodočasnika Andrije Palkovića iz Sombora, koji je hodočastio "Gospin u liku bistričkom". Ta obljetnica ne smije ostati zaboravljena. Kada tome dodamo ovogodišnja slavlja redovničkih zajednica koje slave jubileje svoje prisutnosti i rada u ovoj mjesnoj Crkvi, sve nam to nekako zaokružuje sliku-mozaik života ove naše Crkve, koji Gospodin tako čudesno plete. Neka nas upravo ta svijest, da Gospodin gradi i čuva, grad, da plete povijest te naše Crkve, ispunjeni jednim novim pouzdanjem da se još spremnije svaki dan ponudimo Gospodinu za gradnju toga kraljestva u samoj osnovnoj stanici života u svakoj duši i obitelji. To je, eto, božićna čestitka i poklon Uredništva svima Vama!

NOVO KOD KATEHETSKOG SALEZIJANSKOG CENTRA

- "Kateheza je obogatila katehetsku biblioteku "Orijentacije" drugim sveskom: J. GEVAERT, "Ljudsko iskustvo i kateheza," str. 130. Autor sistematski obrađuje žarišnu religioznu antropološku problematiku relevantnu za evangelizaciju, pastoral i katehezu. Osvjetljuje središnje točke ljudskog iskustva u vidu pravilne metodologije navještanja Kristove poruke čovjeku. Djelo je teološko-metodološke naravi. Namijenjeno je pastoralnim radnicima, studentima katehetskih učilišta kao i profesorima katehetike i pastora u vidu cjelovitosti kršćanske odgojne problematike.

Autor ove knjige je priznati stručnjak, profesor antropologije i katehetske metodologije na salezijanskom sveučilištu u Rimu. Objavio je više djela o toj problematici naglašenoj II. Vat. koncilom. Cijena 150 d.

- Upravo izlazi iz tiska najnoviji svezak serije "Svjedočanstva" RAOUL FOLLEREU, "Apostol gubavaca" životopisne crtice čovjeka koji je svoj život posvetio gubavcima. Cijena 30 din.

- Mogu se dobiti i slijedeća izdanja:

- "Kateheza": časopis za katehezu i pastoral. Cijena pojedinom broju 40 din. Godišnja preplata 160 din.
- Zidni kalendar za 1981. g. Cijena 2 din. Na više od 100 kom. popust.
- "Svi za sve II": scenski prilozi za proslavu Božića i Nikolinja. Cijena 120 din.
- N. Pavičić, "Doživljena vjera" Cijena 100 din.
- S. Belaj, "Bez oca i majke" Cijena 120 din.

Izdanja se mogu naručiti na adresi: Salezijanci, Vlačka 36/1; Zagreb, Telefon: (041) 272-791

Uz iskreni pozdrav

Jure Musa

PISMA

UREDNIŠTVU

Hvaljen Isus i Marija!

Evo da vam se javim. Ovaj prvi dio pisma odnosi se na naše drago mezimče "Bačko klasje". Nestrpljivo sam ga čekao kada će već izići. Već sam pomislio da ga neću vidjeti sve do Božića... Kad, eto, krajem listopada ipak je stigao i kod nas u Zagreb i to sa grupom Subotičana koji su došli na skup mladih prigodom proslave "Benediktove godine". O ovome skupu neću vam pisati, jer sigurno ste čuli od samih očevldaca. Mene samoga se jako dojmilo kada sam vidio tu vjeru mladih kršćana naše domovine.

Što se tiče ovoga dvobroja "Bačkoga klasja" smatram da je jedan od najuspješnijih, koji su do sada izišli. Za to sigurno Uredništvo ima zasluge, a osobito naš Aleksa.

Preko njega smo imali priliku upoznati jedan dio naše časne i lijepe prošlosti. On nam kroz svoje pjesme pokazuje put u budućnost. On je posebno zanimljiv za nas koji se spremamo za Božje orače i sijače...

U propovijedi kod sv. Mise zadužnice otac Biskup je orisao njegov lik kao svećenika... Ne sjećam se točno koji je to bio dan. Biskup je nama nekolicini subotičkih bogoslova govorio o bogoslovskom životu Alekse Kokića. I sada, proživljavajući još jednog taj razgovor i te dane, mislim da ne moramo ići daleko tražiti na koga da se ugledamo u spremanju za Božje radnike. Tu je on, naš Aleksa.

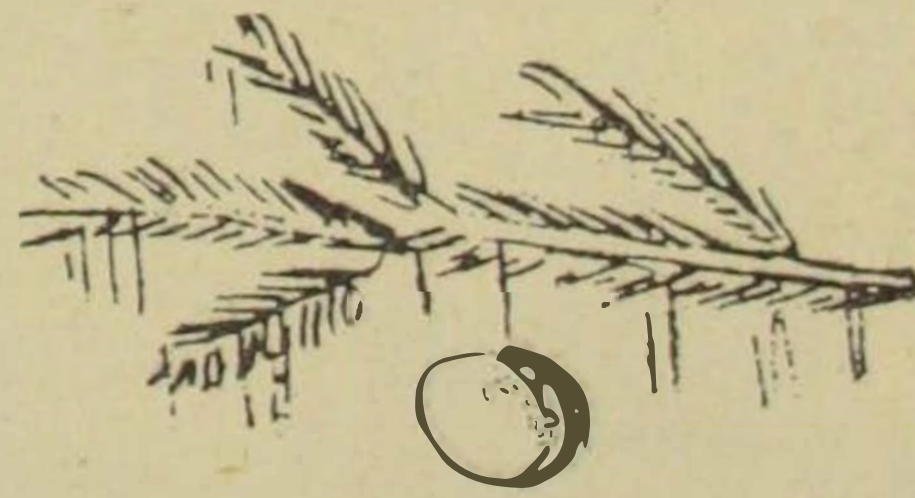
Ako bih nešto izdvajao, što mi se posebno sviđalo i gdje sam se duhovno obogatilo, to je bila propovijed oca Biskupa na sv. Misi zadužnici i meditativna večer. I čitajući ponovno tu propovijed i stihove, koji sublimno recitirani na toj večeri, ponovno doživljavam i osjećam da sam se duhovno obogatilo.

Smatram da bi se nešto slično moglo uraditi svake godine. Imamo mi Hrvati - Bunjevci mnogo naših velikana koji nam imaju puno toga reći... Naravno, tu bi se mogli uključiti i oni koji su ove godine izostali... a takvih ima dosta.

Ivan Prčić

RADIO VATIKAN O "BAČKOM KLASJU"

U svojoj emisiji od 2. prosinca 1980. u rubrici, "U našoj katoličkoj knjižari" upoznavši slušatelje sa sadržinom dvobroja 9-10 od 15. 10. 1980. radio komentator radio Vatikan je rekao: "... svi spomenuti prilozi o Aleksi Kokiću, sa još nekoliko što ih s tim u svezi donosi novi broj "Bačkog klasja" vrijedni su kulturni prilozi koji osvjetljavaju ljudski i pjesnički lik jednog od istaknutih hrvatskih pjesnika u razdoblju između dva svjetska rata, svećenika Alekse Kokića. Tako dvobroj 9-10 "Bačkog klasja", što ga u Bačkoj Palanci izdaje Bački dekanatski ured, list koji spada u takozvani "mali tisak" to jest namijenjen jednom užem području, nema ovaj put samo takovo značenje, već široko, općehrvatsko kulturno, jer govori o našem hrvatskom pjesniku Aleksi Kokiću sa bačkih ravnicu, iz Subotice, čije pjesme znače vrijedno pjesničko stvaranje..."

"PONOVO STE OTKRILI DUBINU

ALEKSINE POEZIJE"

...zahvaljujem svima koji su doprinijeli svoj udio kako bi se ime i djelo Alekse Kokića oživilo i pred sadašnjim generacijama. Volio sam ga još iz ranih gimnazijskih dana. Učio sam napamet njegove stihove. I u mom spremanju za svećenika uvijek mi je u duši odjekivala pjesma: "Uzdrhtalo srce mi mlado..."

Mnogo ste lijepog o njemu rekli. Iznijeli ste divna zapazanja o njegovoj toploj lirici. Originalnim zamislima ste ponovo otkrili dubinu Aleksine poezije koja stoji uz bok naših najboljih hrvatskih pjesnika.

S papom Ivanom Pavlom II

Bogat Milosrdjem

Dogadjalo se u povijesti čovječanstva, kao i u životu čovjeka pojedinca da su se stvari tako ispreplitala da su se na obzorju nagomilali tako teški i tmasti oblaci, da je čovjeku spontano došla na usta riječ: "Ovu situaciju jedino Bog može riješiti." Ako promotrimo današnju svjetsku situaciju, sve te sukobe i tolike pat pozicije iz kojih se uopće ne nazire nikakvo rješenje. Pa onda tolika ekonomska kriza, koja je kao malo koja potresla ne samo pojedinim narodom, nego cijelim čovječanstvom. I dok jedan dio čovječanstva jasno nazire, da bi koplja i mačeve trebalo prekinuti u plugove s druge strane njihov glas je tako malen i tako malo značeći, da bi mogao zaustaviti zahuktali stroj trke u naoružanju, tako da je vjerovati da već svaki čovjek na ovom svijetu ima veći komad oružja koje će ga uništiti od komadića kruha koji mu je potreban za goli život. Pa kada k tome dirnemo ne u manje bolno ali i zatrašujuće pitanje podjele svjetskih dobara. Kako mirno djelovati na one koji posjeduju blaga ovoga svijeta da postanu svijesni da je to blago sve njihove ljudske braće? Tko će urazumiti suvremenog čovjeka koji je svojom sebičnošću toliko zagadio svoj životni prostor, da nam prijete opasnost da sami sebe otrujemo zagadjenim zrakom, vodom, hranom. . . ? A tko će tek pročistiti atmosferu naših među-ljudskih odnosa? Sebičnost i želja za neumjerenim užicima toliko je zatrovala naše međuljudske odnose, da više nema ničega svetoga, sve je podložno ljudskoj računici, užitku i dosljednoj osobnoj sebičnosti pojedinca. Sve što može ugroziti interese, sve se to odbacuje, bilo to život djeteta, ljubav prema majci, poštovanje svetosti braka do osjećaja obaveze prijateljstva ili bilo kakove drugovrsne obaveze prema bližnjem. To se po malo uvlači u život već male djece, mladeži bračnih drugova i u živote staraca. Tko će nas osvijestiti da istom onda kada se drugom darivaš, sreća se Tvoja poradja? U toj situaciji ove godine idemo u susret Božiću, blagdanu kada je Bog, koji je ljubio čovjeka, upravo htio zakoračiti u našu povijest, da ponese sve naše terete, da razriješi sve naše probleme, ne nameće li nam se misao sama od sebe: "O samo Ti, Gospodine, možeš ovaj svijet i sve nas izvesti iz ove situacije!"

Isus je upravo zato i došao

Možda danas bolje razumijemo vapaj starozavjetnih proroka koje adventska liturgija tako često ponavlja: "Rosite, nebesa, odozgor, i oblaci daždite pravednika! Neka se rastvori zemlja da procvjeta Spasiteljem" ili "Puče Sionski, evo, Gospodin dolazi spasiti narode: . . . na radost srca vašega" Na drugom nas mjestu tješi: "Recite preplašenima budite jaki, nebojte se! Evo Boga našega, dolazi da nas spasi!" Kao da se je u ove dane molitve i vapaja Bog umiješao među te proročke glasove i glas pape našega Ivana Pavla II. kada se je osjetio potaknutim da upravo za ovaj Advenat i za ovaj Božić lansira u svijet svoju drugu encikliku: "Dives in misericordia" - "Bogat milosrdjem", encikliku tako izvanrednog sadržaja i tako potrebnu suvremenom čovjeku. On, koji možda kaonitko u ovom povijesnom trenutku osjeća svu težinu ovog povjesnog trenutka, želi poručiti suvremenom čovjeku, da ne zdvoji, jer Bog je "bogat milosrdjem" i u trenucima kada se čini da smo mu najdijelji, on nam je tuda po svom milosrdju najbliži. I ovo papino okružno pismo samo nas želi uvjeriti u ovaj rasklad nam je Bog blizu i da nam želi biti Spasiteljem. Kako je govorio po razumio naš narodni genij kada je u svojoj božićnoj pjesmi: "O pastiri" U jaslicima pio im rodio s Bog koji s neba sidje radi puka svoga. . . . Ljubav Božja pravilika primi pravu put čovjeka. . . . sidje dolje radi grješnik a rodi se u tlu radi ovjaka. Uistinu tako je Bog ljubio čovjeka. Svoje vlastite oče Sin je poslao da spasi što je prava lo i skupi to je bilo isuto. No, a njegov ljubav, jer i u tom htje biti ljudska u svojoj povijesnoj pojavi bilo je očišćenje. . . . na jedina mali prst or ovo l narodu ili je žljela na tlu da dodje do svih ljudi. . . . Zato je u svojoj ljubavi pronašao zlatni u njih koji vjeruju u Njega i koji ga nadaju ljubiti.

kojoj je ostavio upravo to poslanje da ponese njegovu spasiteljsku ljubav do krajeva zemlje. Zato joj je ostavio sva potrebna sredstva, svoje Riječi, Sakramenta i Zajedništva, da bi tu misiju mogla ispunjati. No, budući je ta Crkva sastavljena i od ljudskog elementa koji podliježe tromosti, zato Duh Božji u svakom razdoblju zagiblje tu Crkvu i usmjeri je prema izvršenju njezinog spasiteljskog zadatka. To su upravo ti trenuci u kojima se osjeća s jedne strane vapaj čovjek koji se zapleo u spone svoje vlasite zloće, a sa druge strane spremnost Božja, da priskoči čovjeku preko svoje Crkve. U tom smislu Bog se redovito služi kojim Saborom, osobom kojega Pape ili kakove druge osobe obdarene posebnom karizmom-darom za cijelu Crkvu.

Što bih ja mogao doprinijeti?

Možda se ovo pitanje rodilo u tebi? Tko god osjeća muku ovog trenutka i osjeća u sebi jedan sveti nemir i želju pomoći Crkvi i čovječanstvu u ovaj povijesni trenutak. Jedno je sigurno, da Bog nakon onog prvog Božića redovito zahvaća u povjesnicu čovječanstva redovito preko i pomoću čovjeka. Sigurna je činjenica da je upravo to poslanje svakoga krićanina, jer Sin je Božji postao "sinom čovječjim" upravo zato da sinovi ljudski postanu sinovima Božjim. Dakle ono što zapravo Bog očekuje od svakog onog, koji ozbiljno shvaća svoj odnos s Bogom, jest da mu se posve stavimo na raspolažanje, da mu, kako ono pučka pjesma kaže "srce svoje darujemo". Sa tim slobodnim i posve darovanim srcima Bog je izvodio tokom povijesti svoja divna i izvanredna djela. On ih je sam ispunio sobom i oni su postali vidljivi znaci njegove prisutnosti. I tako je Bog valajo tokove povjesti i rješava najveće tjeskobe pojedinih razdoblja. Ako hoćemo, da Bog vidljivo zahvati u našu povijest, onda mu pružimo svoje srce. I to će biti opet jedan novi Božić za sve nas!

LIK

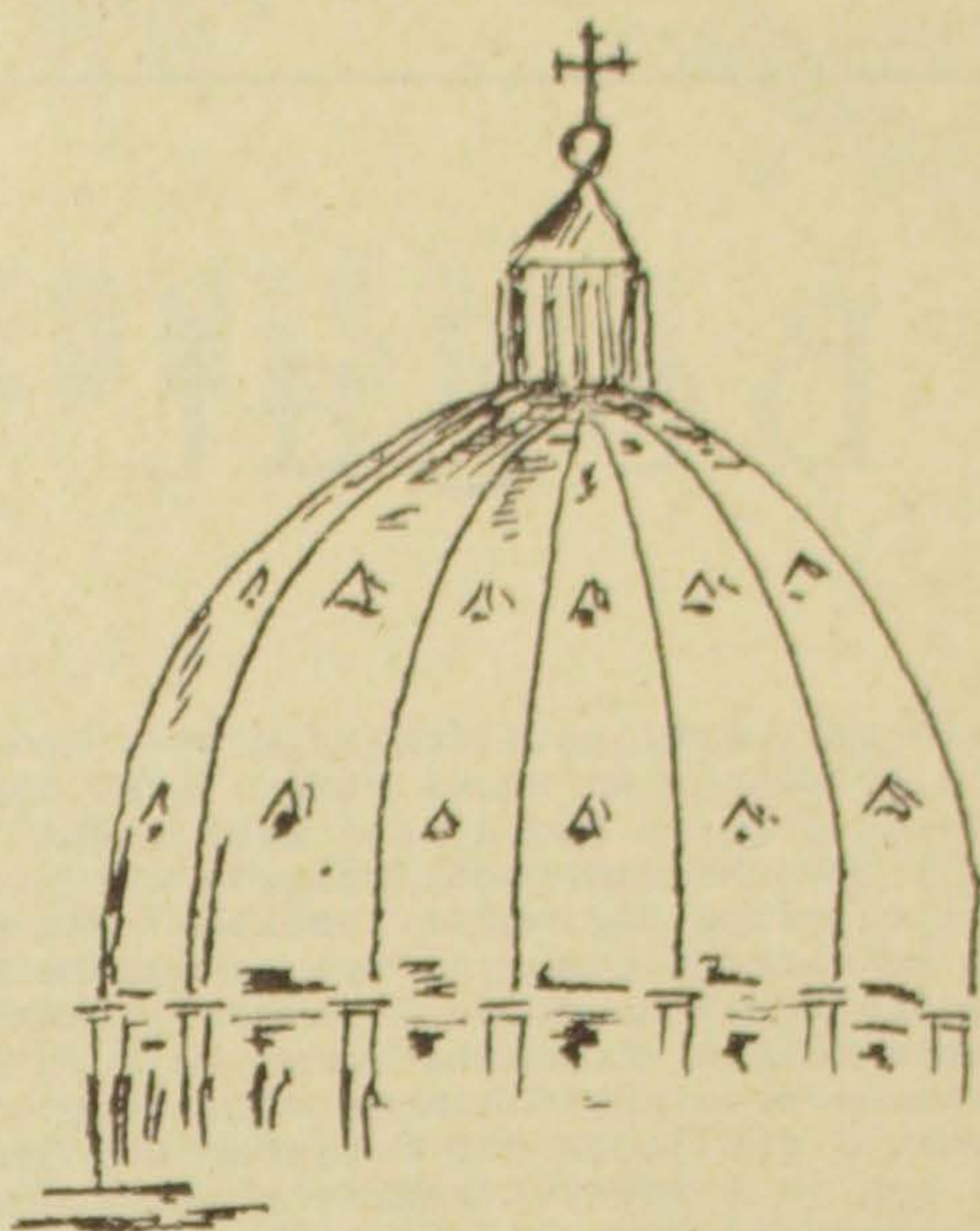
Papa Hrvatima: Ostanite uvijek vjerni!

U ponedjeljak 17. studenoga prije podne na trgu pred katedralom u Mainzu prilikom susreta sa stranim radnicima koji žive i rade u Njemačkoj Svetom Ocu je predstavljena i velika skupina Hrvata. obraćajući se skupini Hrvata Papa je rekao:

»Dragi moji Hrvati! Rado pozdravljam vas koji u tako velikom broju živite i radite ovdje u Njemačkoj. I dok ovdje radite, neka vaše misli budu uz vaše roditelje, uz vaše obitelji, uz vašu djecu koji u oči u Hrvatskoj i koji toliko misle na vas i mole za vas. Ostanite im uvijek vjerni. Očajemo! Nastavite dalje svojim pohađanjem crkve i vršenjem nedjeljnih dužnosti. Budite primjer ostalim katolicima u ovoj zemlji. Ponavljajući sa pismom koji je molio: 'Neka se osuši desnica moja, Jeruzaleme, a o tebe zaboravim' vi kažite: 'Neka se osuši desnica moj, Bože, ako zaboravim vođu Svetu Crkvu, vođu obitelji i svoj hrvatski narod.'

Moj blago ime neka prati svakog od vas i vaše obitelji.

V. Redovna Sinoda biskupa u Rimu o obitelji

Mnogi su oci na II Vatikanskom saboru izrazili želju, da bi sv. Otac s vremena na vrijeme sazvaio predstavnike episkopata cijele Crkve i promotrio s njima neke aktualnije probleme života Crkve i svijeta. Tu je želju ostvario papa Pavao VI. kada je 1967 godine ustanovio Sinodu biskupa, kao stalni organ u centralnoj upravi Crkve koji se sastoji od predstavnika svih episkopata svijeta te nekoliko imenovanih članova iz Rimске kurije. Sastaje se povremeno, u principu svake treće godine da sa Papom razmotri aktuelne probleme onog povjesnog trenutka.

26. rujna ove godine sastala se je Sinoda biskupa po peti put. Tema ove Sinode bila je: Zadaci kršćanske obitelji u suvremenom svijetu. Na ovu Sinodu bili su pozvani u svojstvu "promatrača" Majka Terezija iz Kalkute, mnogi liječnici, te brojni predstavnici različitih duhovnih gibanja koji rade za dobro obitelji. Promatrači su raspravljali u tzv "malim krugovima" zajedno sa učesnicima sinode. Sv. Otac je bio stalno prisutan na Sinodi, ali je šutio i slušao. Sinodalni oci su ovu složenu problematiku obitelji i braka sabrali u tri velika odsjeka. U prvom su nastojali snimiti situaciju obitelji i braka u cijelom svijetu. Globus se je vrtio pred nama i mi smo gledali njegove rane, rekao je učesnik jedne od prošlih sinoda za ovaj dio. U drugom dijelu oci su htjeli prodrijeti dublje u Božje nacрте nad obiteljskim životom. Kako vječne Božje Nacрте prilagoditi u novonastalim situacijama, kako na starom kontinentu, tako i u Africi i uopće u novim sredinama gdje se kršćanstvo susreće sa elementima drugih kultura. A u trećem dijelu sinodalni su se oci susreli sa mnogostrukom problematikom pastoralne obitelji u suvremenom svijetu, od rasta u ljubavi bračnih drugova preko odgoja djece, do svih mogućih novih varijanti tih problema obitelji u tuđini, obitelji drogiranih i alkoholičara pa sve do tako zvanih "slobodnih obitelji". Zatim se je o svoj toj tematici raspravljalo po jezičnim skupinama.

Sinoda je imala pred sobom nekoliko problema koje nije mogla riješiti iako su mnogi, možda malo naivno, očekivali od ove Sinode. Riječ je o objektivnim i subjektivnim uvjetima zrelosti kandidata za pravi sakramentalni i nerazrješivi brak. Zatim pitanje pripuštanja rastavljenih i ponovo sastavljenih sakramentima. Tu su oci morali ostati pri staroj tradiciji Crkve, da se takovi u principu ne pripuštaju sakramentima. I treći problem, oko kojega su se oci morali pomučiti, bilo je pitanje prirodnog regulisanja porodjaja. Valja istaći da su liječnici prisutni na Sinodi veoma zastupali ovu metodu, koju je Pavao VI. ozakonio svojom enciklikom "Humanae Vitae", kao jedinu metodu koja za čovjeka i kršćanina dostojan način rješava ovaj problem. Ovi problemi su ugalvnom problemu industrijaliziranog i bogatog dijela svijeta, rekli bi smo starog svijeta, dok su biskupi afričkih i drugih mladih Crkva bili rezolutniji, tvrdeći da njih interesira samo stopostotno, a ne polovično kršćanstvo. Pišući o ovim mučnim problemima, koje su oci pokušali riješiti sa svom ljubavlju prema paloj ljudskoj naravi, ali i sa svom vjerničkom vjernošću Božjim nacртima, svjetsko je novinstvo, željno senzacija, nastojalo vidjeti velike sukobe unutar Crkve i pisalo o ovim problemima kao da su oni bili centralne teme Sinode. Dok je stvarnost da su oci tim problemima posvetili samo onoliki dio prostora u radu Sinode koji je bio potreban. Prema izjavama sinodalnih otaca i promatrača Sinoda je bila sva zauzeta kako usmjeriti pozitivne tokove obnove obiteljskog života koje je Duh u Crkvi pokrenuo.

Daleko su važniji pozitivni rezultati do kojih je Sinoda došla. Obitelj je po prvi put u povijesti Crkve ušla u centar cijelog pastoralnog Katoličke Crkve. Crkva nadalje želi ostati u stalnom dijalogu sa obiteljima koje nastoje živjeti evandjeoski ideal, a takodjer i sa svijetom znanosti, osobito sa medicinom. Na ovoj Sinodi rodila se je teologija obitelji. Crkva je sa zahvalnošću otkrila koliko je veliko značenje pojedinih duhovnih gibanja u Crkvi, koji su pomogli da su mnoge kršćanske obitelji na tako zavidnoj duhovnoj visini i da vrše izvanredan apostolat obitelji. Crkva je razumjela da će upravo preko iskustava tih ljudi i bogate tradicije kršćanske duhovnosti izrasti jedna nova duhovnost obiteljska. Sinoda je prihvatila povelju o nepovredivim

pravima obitelji i želi da bi ova prava ušla u kodeks neotudjivih ljudskih prava. Zatim je dala niz smjernica mjesnim i nacionalnim Crkvama što sve neka poduzmu u cilju unapredjenja kršćanskog života i uopće ljudskog života u našim obiteljima.

Ono što je možda najvrjednije, što je ova Sinoda, otkrila, jest da smo svi mi vjernici i kler, sastavni dio jednog te istog Otajstvenog Tijela i da ga svi, svatko prema mjeri milosti, gradimo. To je pokazao onaj molitveni dan, kada se je oko Pape okupilo oko 7000 obitelji iz cijeloga svijeta na zajedničkom euharistijskom slavlju 12. listopada na trgu sv. Petra u Rimu, a još više kada se je taj isti broj zajedno sa sinodalnim ocima i Papom našao u dvorani Pavla VI. na popodnevnom susretu. Šesnaest obitelji darivalo je ocima svoja životna iskustva u kojima je u posve novom svjetlu zablislula sva ona problematika o kojoj su oci tih dana razmišljali i govorili. Moglo se je naslutiti gdje je rješenje svih tih tako mučnih problema koje tište čovječanstvo u obiteljima. Dotaknuta su sva područja života od planiranja poroda, brojnih obitelji sve do mješovitih brakova, kako svi ti problemi nestaju ondje gdje se Evandjelje uzima ozbiljno i po njemu živi. Od kolikog je značenja taj događaj za daljnji tok ove Sinode i opće za budućnost Crkve, sada je teško reći. To je onaj pravi sensus fidei - vjernički osjećaj. Sam sv. Otac nije krio zadovoljstva i na doručku, pripremljenu za te obitelji, tražio je od njih da iznesu što više svojih primjedaba, jer će mu to biti veoma korisno kada bude pisao dokumenat koji bi imao sažeti plodove ove Sinode. A i toliki sinodalni oci su se u svojim relacijama i nastupima toliko puta pozivali na to iskustvo. Jedan od "promatrača" ovako je sažeo svoje dojmove sa Sinode: Tu sam naučio što je pravi dijalog među kršćanima, pa onaj o najtežim problemima, to je šutnja i praznina od sebe, one dvojice koji dijalogiziraju: kako bi mogli čuti Onoga trećega, koji ima jedini riječi života. A kada učesnici sa Sinode odlaze i vraćaju se takovim raspoloženjima srca, onda je to sigurno najava jednog ljepšeg i svjetlijeg sutra koje nas očekuje.

"DA IMAJU ŽIVOT"

BISKUPIJSKI EUHARISTIJSKI KONGRES

"DA IMAJU ŽIVOT" - BISKUPIJSKI EUHARISTIJSKI KONGRES '81

Stara je već praksa Crkve da se održavaju svjetski euharistijski kongresi u pravilu svake četvrte godine. Tako će se u ljetu 1981. godine (između 16.-23. srpnja) održati svjetski euharistijski kongres u velikom francuskom svetištu Majke Božje u Lurdu. Kako u ustima Ivana Pavla II. svaka riječ ima okus života, tako je zaželio, da i ovogodišnji euharistijski kongres ne bude samo slav-lje Crkve u Francuskoj, nego cijele Katoličke Crkve. Zato je izrazio svoju želju da se cijela Crkva treba pripremiti na ovaj događaj, organizirajući tečajeve, predavanja, pobožnosti pa i euharistijske kongrese, biskupijskog, metropolitanskog ili regionalnog karaktera. Crkva u našoj domovini veoma je ozbiljno prihvatila ovu papinu želju. Metropolije splitska i riječka organizirale su euharistijske kongrese na nivou svojih biskupija i cijele metropolije. I naša mjesna Crkva (biskupija) želi se uključiti u tu duhovnu pripremu i obnovu, vezanu uz ovaj svjetski euharistijski kongres. Na inicijativu našeg biskupa Matije Zvekanovića, oformljen je Odbor za pripremu biskupijskog euharistijskog kongresa. Izradjen je okvirni plan, kojega je kler cijele biskupije prostudirao i dao svoje primjedbe, te je na temelju toga napravljen konačni plan duhovne obnove, koji je biskup već službeno objavio. Kongres će se odvijati na različitim nivoima od župskog preko dekanatskog sve do biskupijskog, a trajat će od prve nedjelje Došašća pa do nedjelje poslije Tijelova. Misao vodilja ovog kongresa je: "Da svi imaju život i da ga imaju u izobilju" (IV 10, 10). Ta misao bi trebala oživjeti svijest naših župskih zajednica o potrebi sabiranja na nedjeljno euharistijsko slavlje, kao i potrebi življeg sudjelovanja i primanja tih tajni baš pod vidom "da bi imali života". Zato je težište stavljeno na temeljito proživljavanje ovih tajna baš u osnovnoj stanici Crkve, u župi. Predviđene su posebne homilije koje tokom ovog dijela liturgijske godine imaju uvesti svu onu zajednicu Božjeg naroda u dublje poznavanje i plodonosnije korištenje ovih otajstava pod različitim vidicima.

Za pojedine slojeve vjernika organizirat će se i posebna zborovanja bilo na župskom ili dekanatskom nivou. Tako na primjer za djecu, obitelji i stare, organizirat će se posebna slavlja na župskom planu. Dok za ministrante i čitače, članove župskih pastoralnih vijeća i pjevače, bit će organizirani jednodnevni tečajevi baš pod vidom dubljeg suživljavanja sa istinom da sav život Crkve, obitelji i pojedinaca ima svoje poglavito vrelo u tajni Euharistije.

Posljednje tjedne prije završetka euharistijskog kongresa pojedini dekanati će hodočastiti u biskupski grad Suboticu, da time izrazimo vjeru Crkve kako nema Euharistije i uopće dubljeg duhovnog života bez biskupa kao vidljive glave jedne mjesne Crkve. Druga stvar koja se time želi izraziti jest putničko-hodočasničko obilježje Crkve. Ona je uvijek u pokretu, u prolazu i baš kao takovoj potreban joj je kruh koji može sačuvati u njoj život i taj život posredovati drugima. Kruna ovog kongresa trebala bi biti svečana završna Euharistija kojoj bi predsjedao biskup, a na koju bi se trebao okupiti sav Božji narod ove biskupije makar po svojim predstavnicima da tako ta Misa vidljivo izrazi jedinstvo cijele Božje Crkve u Bačkoj.

To je eto plan po kojem bi se ova mjesna Crkva uključila u sveopće slavlje ovogodišnjeg svjetskog euharistijskog kongresa. Tako euharizirajući sve svoje dijelove, ova mjesna Crkva želi doprinijeti da ovaj kongres uistinu bude međunarodni ili svjetski, to jest da se slavi po svem svijetu. Koliko ćemo u tome uspjeti, zavisi i od ozbiljnog zauzimanja svakoga od nas!

14. rujna na blagdan Uzvišenja sv. Križa svečano je završena proslava tisućugodišnjice rođenja sv. Gerarda velikog apostola Crkve među Mađarima. Proslava se odvijala u prekrasnoj gotskoj crkvi ujužno-banatskom mjestu Vrčcu. Vjernici su se sabrali još dan ranije iz svih dijelova banatske administrature, kao i iz nekih bačkih mjesta. Noć je provedena u molitvi i bdijenju po različitim jezičnim skupinama. Na sam dan proslave slavile su se sv. Mise na svim jezicima tamošnje mjesne Crkve. Glavnu svečanu liturgiju predvodio je Mons. Tomáš Jung uz koncelebraciju, beogradskog nadbiskupa Mons. Alojza Turka i subotičkog biskupa Zvekanovića te brojno svećenstvo koje je uzelo učešća na ovim proslavama. Propovjed na toj svečanoj Misi imao je Mons. Géczy Tibor, generalni vikar banatske administrature. Tako se je eto banatska administratura željela odužiti svom prvom biskupu i velikom apostolu.

KARDINAL FRANJO ŠEPER PROSLAVIO SVOJU ZLATNU MISU

Naš jedini hrvatski kardinal, pročelnik rimske Kongregacije za nauk vjere, nekadašnji zagrebački nadbiskup i hrvatski metropolit proslavio je svoju zlatnu Misu prvi put u "svom gradu" Zagrebu, 7. rujna ove godine, jer ga veliki dio života veže uz taj grad. Od njegove pete godine života sa iznimkom dok je boravio u Rimu na studiju i ovih posljednjih 12 godina od kada je stanovnik "vječnoga grada". Proslava je imala izrazito intimni i topao obiteljski karakter. Drugi puta je proslavio sa hrvatskom kolonijom u Rimu, u našoj hrvatskoj crkvi i zavodu sv. Jernima na obali Tibera, 26. listopada. Bilo je to ravno 50 godina od dana kada je zajedno sa svojim neposrednim predšasnikom na biskupskoj stolici zagrebačkoj bio je zajedno zaređen u Rimu 1930. godine. Toliko je puta dolazio u naše krajeve i kao nadbiskup i kao kardinal. Svakako je najznačajniji onaj njegov dolazak 1968. godine kada je došao na proslavu proglašenja osamostaljenja naše biskupije. Zahvaljujući mu za sve što je učinio za Crkvu među Hrvatima i za Crkvu rasutu po cijelom svijetu, želimo mu da u krepkom zdravlju nosi teret svojih dužnosti i godina, Isusu na slavu, nama i cijeloj Crkvi, kao i samomu sebi na duhovnu korist i radost!

SREBRNI JUBILEJ

MONS. MATIJE ZVEKANOVIĆA

25. veljače 1981. godine navršit će se 25 godina od kako je Mons. Matija Zvekanović primio biskupsko posvećenje u subotičkoj katedrali po rukama tadašnjega beogradskog nadbiskupa Mons. Josipa Ujčića, vršioca dužnosti predsjednika Biskupske konferencije Jugoslavije. Za tih 25 godina biskupskog služenja našeg biskupa Matije želimo Gospodinu zahvaliti za sve one milosti kojima je obasipao ovaj dio jedne, svete, katoličke i apostolske Crkve, po njegovim rukama i još više po srcu. No, istovremeno želimo mu u ime cijele naše mjesne Crkve reći hvala za sve napore, rad, molitve i križev kojih je bilo od nas, ali vjerujemo uvijek za nas darivao Bogu. Stoga Uredništvo "Bačkoga klasja" potiče sve svoje čitatelje, sva vjermička srca ove Crkve i sve ljude dobre volje da se ovih dana ujedini u molitvi, zahvaljivanju i nadasve ljubavi oko Oca i Glave naše mjesne Crkve i da s njime zahvaljujemo Bogu da nam ga je dao u ova teška i prelomna, vremena, a svečaru da isprosi nove milosti i otvorenost srca, kako bi Bog po njemu mogao izvesti do kraja svoje vječne nacрте nad nama.

MOSTAR DOBIO NOVU KATEDRALU I NOVOG BISKUPA

Gotovo je sto godina prošlo od kako je Leon XIII. obnovio crkvenu hijerarhiju u Bosni i Hercegovini, a Crkva Božja u Hercegovini, koja svoje sjedište ima u Mostaru do 14. rujna ove godine nije imala vlastite katedrale. Dosadašnji biskup Dr. Petar Čule već od samog svog imenovanja stavio si je u svoj životni program gradnju mostarske katedrale. Još prije rata kupljeno je mjesto i prikupljen materijal, ali je ratni vihor pomeo sve biskupove planove. Kada su poratne prilike dozvolile da se ponovno ta misao pokrene, stvar je bila na nuli. No, velikom upornošću biskupa P. Čule i njegova klera, a kasnije i njegovog pomoćnog biskupa, sada rezidencijalnog biskupa mostarskog Pavla Žanića, djelo je ipak završeno unatoč velikim zaprekama i poteškoćama. Danas uz cestu za široki Brijeg stoji lijepa moderna gradjevina katedrale i pokraj nje župni pastoralni centar vezan uz samu katedralu, jer je uz tu Gospinu katedralnu crkvu vezana i novoosnovana župa sv. Marije za sjeverni dio Mostara, a preko ceste nalazi se biskupijski dom. Samu posvetu obavio je kard. Franjo Šeper, pročelnik Kongregacije za nauk vjere. Uz ostale sudionike ovoga slavlja, uglavnom hrvatske biskupe iz Domovine i iz Austrije Stefana Lasla, bio je uz papinskog nuncija Mihalea Cecchini-a i kard. Angelo Rossi, pročelnik Kongregacije za evangelizaciju. Na početku euharistijskog slavlja sve je pozdravio, svima se zahvalio i predao Crkvu Božju u Hercegovini u ruke biskupa Pavla Žanića. Homiliju je imao kard. Šeper koji je naglasio da je jedinstvo s biskupom jedna od temeljnih istina na kojoj počiva Isusova vizija Crkve i kršćanstva uopće.

Nas bačke Hrvate ovaj događaj posebno veseli, jer dobar dio nas, one koje obično zovemo Bunjevcima, potičemo sa teritorija te biskupije. Veselimo se što je naša stara postojbina dobila katedralu, a ona je glava i majka svim crkvama u jednoj biskupiji. Ona je simbol jedinstva jedne mjesne Crkve. U njoj Krist, velikosvećenik vrši sveju misiju Učitelja, Svećenika i Kralja, u osobi biskupa kao Božjeg pomazanika i uprisutitelja potpunog Kristove velikosvećeničke ljubavi, služenja i vlasti. Poželjeti nam je, da ta Crkva sa novim apostolskim nasljednikom mogne proslaviti dan istinskog pomirenja i pravog jedinstva, što u skorijoj budućnosti.

HODOČAŠĆE U Mariju Bistricu

Hrvatsko zagorje je ljepotom svoje prirode jedan od najljepših krajeva naše domovine. Stoga nije čudo, da je ono bilo inspiracija pjesniku. A. Mihanoviću kad je ispjevao riječi naše divne himne "Lijepa naša domovino. . ." Ubave brežuljke i proplanke ukrasuju stotine lijepih crkvića i kapela. Sav je kraj napučen gustim naseljima hrvatskog svijeta, siromašnog zemljom, ali bogatog zdravim porodom i toplinom srca. Tamo u prigorskim obroncima Sv. Ivana Zeline izvire voda Bistrica, koja se pitomim uvalama probija u Zagorje, da se i ona sljubi s Krapinom. Taj potočić dao je ime slavnom zagorskom mjestu Marije Bistrice, koje je Gospa izabrala da bude izvor posebnih milosti za cijeli naš narod.

Svi putevi vode u ovo srce Hrvatske, gdje Marijino Majčino Srce dočekuje svu svoju djecu. I ne samo iz Zagorja. Iz Međimurja, Podravine, Posavine, Korduna i Zagreba, pa još i ". . . iz Bačke daleke zemlje", sve se okuplja pod okrilje "crne Majke Božje Bistričke", Tako je i naš dragi i već odavno pokojni zemljak, somborski Bunjevac Andrija Palković, još 1781. godine hodočastio u M. Bistricu i svoj zavjet upisao u hodočasničku knjigu:

"BLAŽENOJ DIVICI MARIJI U KIPU BISTRICKOM
SVEGA ŽIVOTA MOGA S PONIZNIM PRIKAZANJEM
EVO ZAVIT ŽELIM OVI IZ BAČKE DALEKE PRIKAZAT
ZEMLJE"

Potaknuto primjerom ovog pobožnog hodočasnika a i ispunjavajući davne želje mnogih Marijinih štovatelja, uredništvo "Bačkog Klasja" organiziralo je dvodnevno hodočašće u Mariju Bistricu.

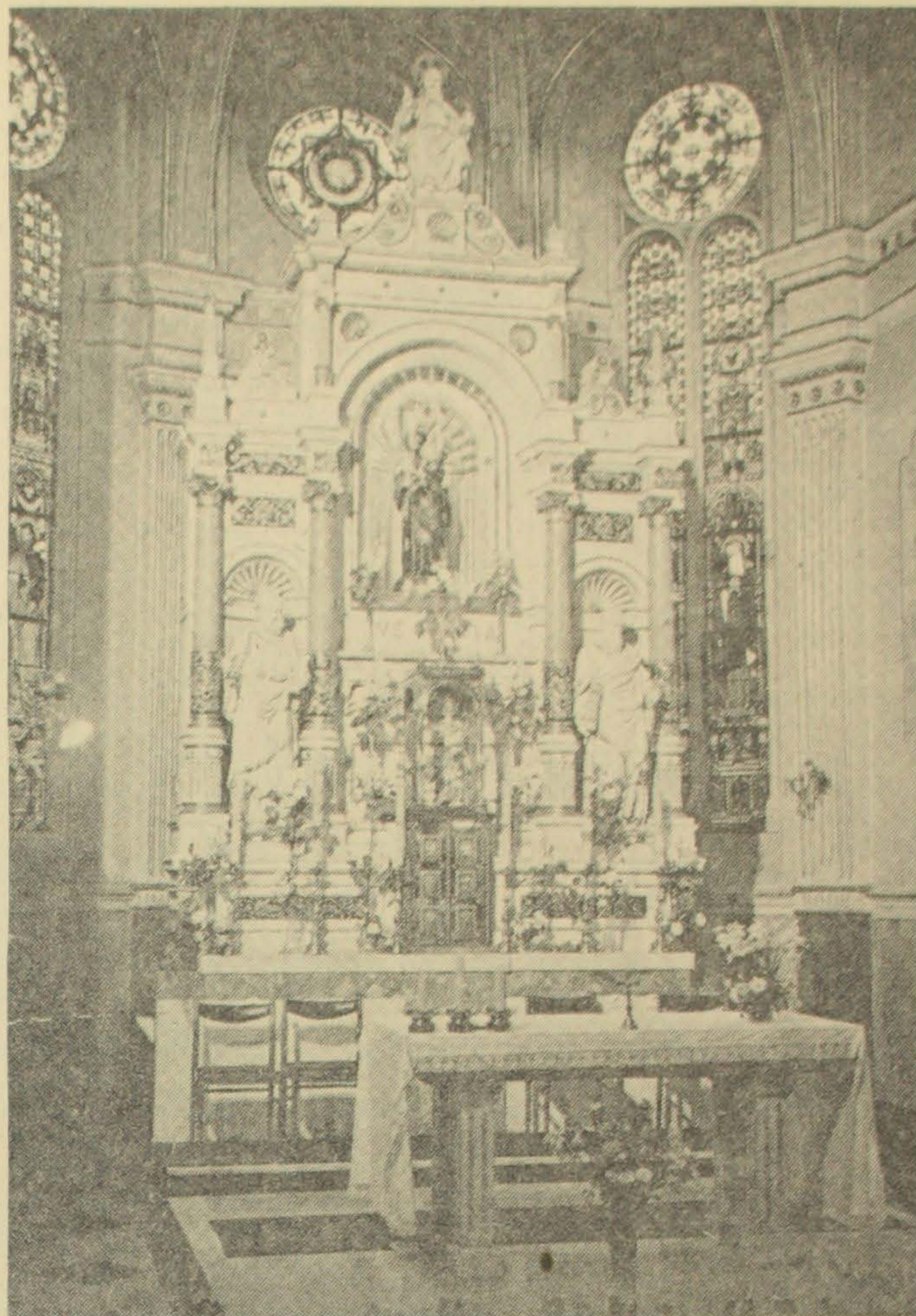
U Bijelom Zagrebu

Jedanaest autobusa "Topolatransa", sa 550 Marijinih hodočasnika, predvođeni od osam svojih svećenika, u rano jutro 27. rujna krenuše prvo prema Zagrebu. Pošto se polazilo iz različitih mjesta, dogovor je, da se svi hodočasnici mada u 9 sati u motelu "Marsonija". Nakon doručka i kratkog odmora u ovom lijepom motelu, u molitvi i hodočasničkoj pjesmi, novim autoputem brzo smo se približavali glavnom gradu Hrvatske - Bijelom Zagrebu. Mnogi su prvi put u ovom gradu, pa su iznenađeni i zavidljivi njegovim velegradskim izgledom. Skup je pred zagrebačkom katedralom. U katedrali nas dočekuje bilježnik Nadbiskupske kancelarije g. Stjepan Kožul, i pozdravlja nas zanosnim riječima izručujući i pozdrave nadbiskupa Kuharića. Prof. dr. Antun Ivandija znalčki nam tumači ovu starodrevnu crkvu, koja je bila svedokom burnih povjesnih događaja i u kojoj leže zemni ostaci naših vjerskih i narodnih velikana. A. Gabrić se u ime hodočasnika zahvaljuje na ovako srdačnom dočeku, izručuje pozdrave nadbiskupu Kuhariću i nadahnuto govori:

"Mi smo ovdje na svojim izvoristima i svojim temeljima. Bački Hrvati dali su svoj prilog hrvatskoj kulturnoj i vjerskoj baštini: književnik A. G. Matoš, glazbenik A. Vidaković i religiozni pjesnik A. Kokić, čiju smo 40 godišnjicu smrti ovoga ljeta komemorirali".

Nakon razgledanja katedrale, hodočasnici se podijele na dvije skupine. Prva, pod vodstvom B. Stantića odlazi u Isusovačku crkvu da pogleda Torinsko platno, a druga predvođena A. Gabrićem posjećuje Gornji grad. Pozdravivši pjesmom Majku Božju od kamenitih vrata, uspinjemo se do stare i povjesne crkve sv. Marka. Tu nas dočekuje župnik g. Mihael Dudaš, kojega se mnogi hodočasnici sjećaju kako je divno propovijedao jesenas u subotičkoj katedrali prigodom devetnice Srcu Marijinom. On nam tumači znamenitosti crkve.

S posebnim osvrtom na Kljakovićeve freske. Dok su svećenici samo na kratko gosti g. Dudaša, hodočasnici razgledaju prostrani trg, Banske dvore i Štrosmajerovo šetalište. "Stubama" se spuštamo na Ilicu, žilu kucavicu grada. Srećom, subota je po podne, pa promet nije velik, tako da usput možemo razgledati zagrebačke izloge i preko starog "Jelačić placa" Bakačevom ulicom vraćamo se pred katedralu. Tu, žurno sjedamo u naše autobuse, da bi u zakazano vrijeme stigli u Bistricu.

OLTAR U CRKVI U M.B.

U Mariji Bistrici

Točno u zakazano vrijeme, u 5 sati po podne, 11 autobusa jedan za drugim stižu na prostrani trg, pred Bazilikom Majke Božje Bistričke. Svaki autobus dočekuje bistrički župnik g. Lovro Cindori, nama svećenicima već dobro poznat, a sjećaju ga se i hodočasnici, jer je i on prije par godina propovijedao u Subotici. Valjda je i zbog toga susret tako srdačan, baš kao što kaže pjesma: "Ruke šire u lica se ljube, za junačko pitaju se zdravlje!" Župnik Lovro je pravi čovjek na pravom mjestu: raspoložen, spretan i bez trunke nervoze. U procesiji, svećani ulazak u Baziliku. Kakvo iznenađenje! Tko to kaže da mi ne znamo pjevati? Pa to sve ori od pjesme: "Majko Božja Bistrička moli se za nas; mi smo tvoji putnici, blagosovi nas. Mi ti ruke pružamo, srcem te pozdravljamo. Zdravo, zdravo, zdravo, Marijo!" Mnogima su suze u očima kad ugledaše kip Gospe Bistričke. Obilazimo oko oltara. Tu se malo može moliti ustima - a više srcem i pjesmom. Tu se 550 hodočasnika stapaju u jedno raspjevano biće, baš kao što napisao psalmista: "Usta nam bjehu puna smjeha, a jezik klicanja!" Župnik nas pozdravlja zanosnim riječima. I on je zajedno s nama razdragan. Govori proročki: "Mi danas ne možemo ni shvatiti, kako ste važan korak učinili. Ovim hodočašćem povezali ste se sa Hrvatskim Narodnim Svetištem!"

Slijedi svečana koncelebrirana hodočasnička sveta Misa, kojoj predsjedava konzultor Ivan Vizentaner, župnik iz B. Monoštora. Propovijeda novosadski kapelan vlč. Andrija Djaković. Opet raspjevani hodočasnici divnim marijanskim pjesmama ispuniše svodove Gospine crkve. Poslije Mise

je služba pokore, koju animira vlč. Marko Vukov, župnik iz Djurdjina.

U tamnoj noći, s upaljenim svijećama uputismo se k postajama križnog puta, da bi i kao hodočasnici obavili ovu lijepu i korisnu pobožnost. Vijugavom stazom od postaje do postaje. Svećenici naizmjenice meditiraju. Nakana je: posvećenje naših obitelji. Već je 11 sati u noći. Žurimo na počinak. Gostoljubivi Bistričani nadjoše konak skoro za sve hodočasnike.

Sutradan, 28. rujna je nedelja. Okupljamo se u Bazilici. U pola 8 je naša Misa. Koncelebraciju predvodi župnik iz Tavankuta vlč. A. Gabrić. Propovijeda župnik iz Bača vlč. Stipo Beretić. Opet se ponavljaju sinoćni prizori: svi su hodočasnici jedno srce, jedna duša. Moli se i pjeva u zanosu. Svaki hodočasnik ponaosob iznosi Gospi svoje pozdrave, želje, molitve, zavjete. A opet, kao da smo svi nevidljivim nitima povezani sa svima u molećoj crkvi. Doživljaji su to jedinstveni, neponovljivi. Svačije je crce uzdrhtalo pred srcem naše nebeske Majke, a mnoga suza radosnica, pokajnica, zahvalnica zacaklila se u oku. Kao da fizički osjećamo: Gospa nas gleda, sluša, razumije. Osjećamo novu snagu, utjehu, poticaj, odobrenje. Tu ni jedno srce nije ostalo hladno, netaknuto.

Svaki rastanak je pomalo težak i tužan. A naš rastanak od Gospe Bistričke, od njenog dragog svetišta, od divnog svećenika i našeg prijatelja Lovre uzbudio nas je i ražalostio do suza. Utjeha nam je, da se rastajemo s nadom i željom, na godinu ponovo doći u Bisticu. Pjevamo: „zbogom, zbogom, zbogom, Marijo“, a u dubini duše odzvanja jeka: do vidjenja, Marijo! U ime hodočasnika, od župnika Lovre oprašta se i na svemu mu zahvaljuje njegov školski kolega, župnik iz Žednika vlč. Antun Miloš. Kad još na kraju orgulje zasvirae "Lijepu našu", a svi hodočasnici je prihvatili, radost bijaše potpuna! I kakvo iznenadjenje! Otkud da svi znamo ovako složno pjevati ovaj zahvalni psalam, za koji i Maksim Gorki reče da je najljepša himna na svijetu?

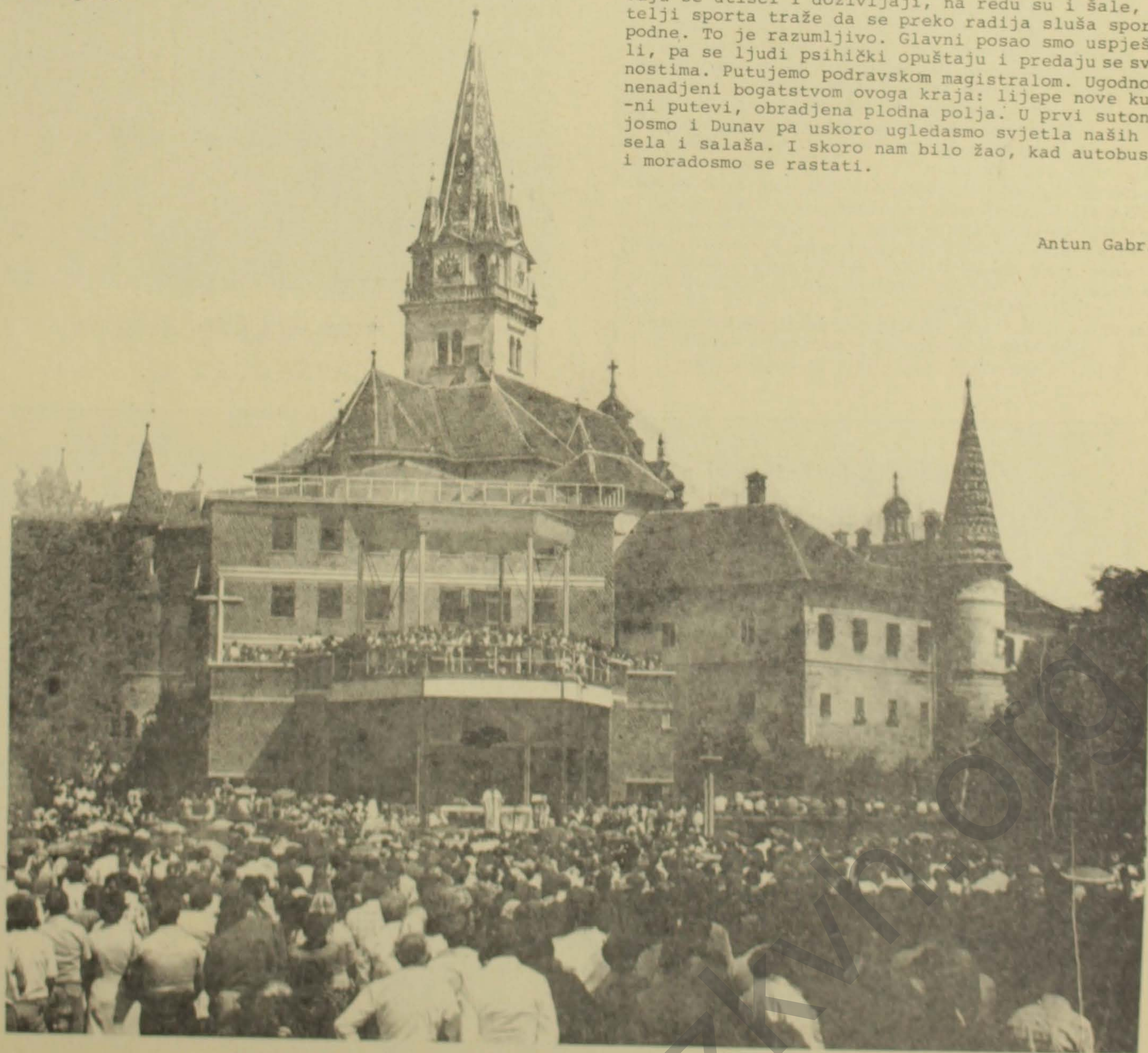
U BAROKNOM GRADU VARAŽDINU

Organizacija hodočašća je perfektna. Kod motela "Varaždinski Breg", po dogovoru čeka nas mladi varaždinski kapelan. Izlazimo iz autobusa. Oni će okolnim putem na varaždinsko groblje na parking i tamo nas dočekati. Mi se pješke zaputismo da barem letimice pogledamo ovaj grad u kojem se tako lijepo očuvala barokna arhitektura. Izazivamo pažnju mještana. Ta nije ni čudo. Tek sad vidimo kolika je to masa svijeta kad se ovako razvučemo po uskim ulicama i malim trgovima. Ulazimo u župnu crkvu posvećenu sv. Nikoli. Dočekuje nas župnik vlč. Josip Žalac i tumači ne samo povijest i znamenitosti crkve, nego i čitavog grada Varaždina. Nismo ni znali, da je Varaždin jedno vrijeme bio glavni grad Hrvatske i da je tu zasijedala hrvatska vlada. U blizini je i Isusovačka crkva, najljepši primjerak barokne crkvene arhitekture. U njoj se održavaju muzički koncerti. Za provjeru i mi zapjevamo. Zvučalo je veoma ugodno, barem sudeći po tome, što me je u crkvi presrela jedna gospodja i sva raznježena i sa suzama u očima reče: "Kaj vi imate pobožne vjernika! Naši nis taki!" Ja sam se samo zagonetno nasmiješio i ostavio dobru gospodju da i dalje živi u svojoj iluziji.

Na brzinu još razgledasmo varaždinsku tvrđavu i jedinstveno njihovo groblje, i već poprilično umorni posjedasmo u autobuse i krenusmo put ravne Bačke.

Disciplinuu autobusima je vidno popustila. Prepričavaju se utisci i doživljaji, na redu su i šale, a ljubitelji sporta traže da se preko radija sluša sportsko podne. To je razumljivo. Glavni posao smo uspješno obavili, pa se ljudi psihički opuštaju i predaju se svojim sklonostima. Putujemo podravskom magistralom. Ugodno smo iznenadjeni bogatstvom ovoga kraja: lijepe nove kuće, asfaltni putevi, obradjena plodna polja. U prvi suton prijedjismo i Dunav pa uskoro ugledasmo svjetla naših gradova, sela i salaša. I skoro nam bilo žao, kad autobus stade i moradosmo se rastati.

Antun Gabrić

NACIONALNO SVETIŠTE - MARIJA BISTRICA

PROSLAVA 50 GODIŠNJICE OSAMOSTALJENJA DRUŽBE SESTARA "NAŠE GOSPE" U SUBOTICI

Sretni - koji u knjigu života
Jubilej krasni pišu
i Bogu su vjerni,
zato, Bože dobri,
putove njihove
radošću i mirom
blagoslivaj još više.

Jesen je prošetala i našom dragom Suboticom i ostavila za sobom trag raznolikih boja. I sunce se danas pojavilo kao danaslučuje neko slavlje. Za sve nas je ovo neizbrisiv dan, jer 8. XI. 1930 god. dostavljen je dekret iz Rima msgr. Lajči Budanoviću, tadašnjem biskupu o osamostaljenju bačke Družbe Sestara "Naše Gospe". Za našu Družbu je to rođen dan. Prva vrhovna glavarica bila je s. M. Anuncijata Kopunović. Samostan u Subotici postao je kuća Matica; tu je otvoren novicijat i kandidatura. Sestre "Naše Gospe" rade među narodom Božijim u 20 ili više kuća. Otvarale su se kuće i izvan naše Biskupije. Širila su svoja krila sve do Zagreba Slovenije i Jadrana. No, ratne i teške prilike su ostavile i svoje posljedice. Nad našom Družbom je providnost i dalje bdjela, a draga naša Gospa raširila svoj plašt da se njezinim kćerima ništa ne dogodi. Danas naša Družba ima svoje sjedište u Zagrebu. Širi se ona i dalje puštajući svoj korijen kako po Hrvatskoj, Bosni, Sloveniji, tako u Bačkoj i Dalmaciji.

Okupile smo se danas iz sve četiri Zajednice gdje sestre rade u Biskupiji, Jozephinumu i po župama ove biskupije da zahvalimo Bogu na milosrdju po kojem nismo sasvim uništeni kako to reče prorok Jeremija. U dragoj našoj Katedrali u 4h poslije podne našle smosse na grobu našeg dragog biskupa Lajče Budanovića i u znak zahvalnosti izmolile zajednički svetu kronicu. Njemu dugujemo!

Časna Majka s. M. Fides Vidaković u pratnji sestara posjetila je i grob naše prve vrhovne glavarice na Bajskom groblju. Osjetile smo da je ona živjela za svoju Družbu i za nas.

Iz Katedrale smo krenuli svi zajedno na biskupiju, gdje nam je služio sv. Misu naš preuzvišeni msgr. Matija Zvekano-
vić. Održao nam je i prigodnu propovijed. Nakon sv. Mise po-
šli smo svi na zakusku. Ovdje je naša časna Majka upravila
nekoliko riječi zahvale g. Biskupu i pozdravila vič. Andriju
Kopilović, koji je dijelio s nama našu radost. Zatim je po-
zdravila sve svoje sestre koje su se okupile u lijepom broju
i tako dale oduška onom događaju koji je zacrtao prve korake
naše Družbe. Vrijeme je odmicalo, dužnosti nas zovu, a mi
smo se rarišle vesele i sretne punih utisaka i doživljaja.

s. Ivana

BLAŽENI UTEMENITELJ REDA I
GLAVNE KUĆE

POVORKA SESTARA NA JUBILEJU

PEDESET GODINA JEDNOG SAMOSTANA U SLUŽBI CRKVI

ČASNA MAJKA GOVORI

28. rujna subotička župa sv. Roka i sestre "Kćeri Milosrdja" iz samostana sv. Terezije od Djeteta Isusa proslavile su pedesetu obljetnicu posvete te kuće koja je bila druga kuća vlasništvo te mlade hrvatske redovničke Družbe. "Kćeri Milosrdja" koju je osnovala 1919. godine na otoku Korčuli Marija Propetog Isukrsta Petković. Svega četirigodine poslije osnutka, sestre sa krajnjeg juga Domovine dolaze u grad Suboticu u sirotište u dom za nahodčad i uopće zapuštenu djecu "Kolijevka". Bilo je to idealno polje rada za mladu Družbu koja je sa svojom utemeljiteljicom bila željna takovog samaritanskog rada medju najpotrebnijim. Ulaskom u samostan Jelisave Dulić, iz ugledne ovdašnje hrvatske obitelji, ova Družba se je još više povezala sa ovom mjesnom Crkvom. Veliki duhovni preporoditelj Crkve medju Hrvatima u Bačkoj Mons. Blaško Rajić, tada župnik sv. Roka u Subotici ubrzo se povezuje sa osnivačicom mlade Družbe i poziva ih da sagrade na teritoriju njegove župe jedan svoj samostan, dječji vrtić i katoličku školu. Poziv je prihvaćen sa radošću i brzo se počelo sa gradnjom. Izrada nacrtu je povjerena mladom inženjeru Bolti Duliću, nećaku s. Jelisavete. Mladi je inženjer izvršno postavio svog prvijenca, ali se tada, 1930. godine realizirala od njegova projekta samo polovica tj. samostan i vrtić, a škola se trebala dograditi kasnije. Tako su, eto u jesen 1930. godine svečano blagosloveli samostan i prve sestre započele svoj dobrotvorni rad. Do rata sestre se uglavnom bave radom sa predškolskom djecom. Poslije rata sestre svoje polje rada nalaze u sve većoj zauzetosti i radu u pastoralu župe, preuzimaju dio katehizacije, orguljašku službu, brigu za crkvu, a u posljednjem periodu posvećuju se i njezi starih i nemoćnih i time vrše svoje djelo služenja.

Ovogodišnjijubilej proslavljen je kako u samostanskoj zajednici tako i u župi i cijelom gradu. Završno slavlje vodio je Mons. Marin Šemudvarac uz sudjelovanje desetorice svećenika, prijatelja ove redovničke zajednice. Mons. Matija Zvekanović je odljnim pismom zahvalio sestrama za njihov doprinos rastu ove Božje Crkve u Subotici. Na koncu Mise izveden je veoma lijepi recital djevojaka obučenih u bunjevačku narodnu nošnju. Recital je veoma plastično prikazao povijest mlade Družbe, njezin rascvat i misijsku djelatnost s posebnim obzirom na ovaj grad i ovu kuću. Zatim je grupa djevojčica izvela ritmičkim vježbama i pjesmom Gospinu zahvalnu pjesmu "Veliča duša..." a na kraju se je sadanja časna Majka Goreti Krznar zahvalila župi sv. Roka i gradu Subotici za sve što je ova Crkva i ovaj narod učinio za rast ove redovničke zajednice, spomenuvši da je ovaj grad i okolica dali ovoj Družbi sestara. Za svećenike, ugledne predstavnice vrhovne uprave iz Rima, za predstavnice drugih družbi koje djeluju u Subotici, te za sestre iz drugih kuća i dobročinitelje priredjen je ručak. U velikom broju pozdravnih govora i spontanijh svjedočenja stvorilo se je jedno izvanredno ozračje u kojem se tek moglo pravo osjetiti što je ova kuća značila i znači za život ove mjesne Crkve.

"ALBE VIDA KOVIĆ"

Glazbena tradicija grada Subotice je poznata i od davnina. Ta tradicija je obogaćena novim zborom koji je dobio ime slavnog glazbenika "ALBE VIDA KOVIĆ".

Mnoge velike stvari i događaji počinju neprimjećeno, neplanirano i spontano. Tako je nekako bilo i sa sadašnjim pjevačkim zborom "Albe Vidakovića". U jesen 1973. god. dolazi u Suboticu č.s. Mirjam Pandžić i trebalo je nešto "stvoriti" za proslavu 200-te obljetnice katedrale /sada bazilike/. Počela je skupljati pjevače za tu proslavu. Svečanom proslavom nije završen rad sa pjevačima. č. s. Mirjam znala je na okupu Zadržati pjevače, a svojim velikim znanjem i sposobnošću uvježbati ih za veće nastupe i zavidne uspjehe. Na blagdan Bezgrješnog Začeca B. D. Marije /iste godine 1973/ sada već pravi zbor, izvodi poznatu Vidakovićevu "troglasnu Misu". Taj "podvig" je bio obruč koji je održao na okupu vjerne, marljive i odane vjernike pjevače i pjevačice i čvršće ih povezivao. Ipak nije bilo ništa lakše dalje koracati prema postignutom cilju, ali zato zaslužuje i vrijednije. Trebalo je uvijek iznova novim idejama i planovima hraniti okupljene i otkrivati u njima stavljene sposobnosti. Kad se čovek osladi uspjesima, radije radi i spremniji je za nove zadatke. Stoga i nije nimalo slučajno što se poboljšava pjevanje nedjeljama i blagdanima u katedrali i ostvaruje sve veći broj prigodnih nastupa.

Vrijedi ovdje nanizati sve važnije izvedbe, jer su izvedene skladbe velikih umjetnika. Zapažen je nastup zbora prigodom 10-te obljetnice smrti Albe Vidakovića 18.IV 1974. Nedugo iza toga slijedi zlatna misa drage uspomene msgr. Pavla Bešlića.

Časne Sestre "Naše Gospe" slave 100. obljetnicu njihova dolaska u Suboticu godine 1974. Sada je nemoguće zamisliti da taj spomen prodje bez nastupa zbora. Priredjen je, a oduševljeno primljen, koncert zbora u kojem solo nastupe imaju proslavljeni i ugodni glasovi s. Karmele Kovačević i s. Cecilije Pleša. Na svečanoj biskupskoj sv. Misi pjeva zbor.

Sada je posve razumljivo da se u katedrali redovito nastupa uvijek s novim repertoarom. Stoga se zadržavamo samo kod posebnih nastupa zbora.

Godine 1977. spominje se 100. obljetnica časopisa "Sv. Cecilije". Zbor organizira koncert koji izvodi 4. XII. a kao gost sudjeluje Ante Sekulić ml.

Mlade mise novih svećenika subotičke biskupije prati zbor svojim pjevanjima i izvedenim višeglasnim misama. To daje svečani ton mladomisničkim slavljinama. Tako je bilo u Maloj Bosni 18.III i Žedniku 15. VII. 1979. god.

O nastupima i vrijednosti zbora piše i "Glas Koncila". U nedelju 22. IV. 1979. Subotica se sjela svoga velikana, svećenika Albe Vidakovića... Na misama je pjevao katedralni-župski zbor koji je izveo "Misu u čast Leopolda Mandića" od fra. Stanka Vasilja u 10 sati, a na večernjoj biskupskoj misi je izvedena "Staroslavenska misa za tri nejednaka glasa" od A. Vidakovića. /"Subotica svo je ne zaboravlja" G. K. svibanj 1979./.

Prigodom 1100 godina pisma kneza Branimira Papi Ivanu VIII zbor organizira glazbeno razmatranje "Glazba i riječ", a sudjeluje vlč. g. Andrija Kopilović.

Za vrijeme ljetne katehetske škole (30. VIII 1979.) održano je "Meditativno veče" vodi vlč. g. dr. Anton Benvin, a nastupa zbor sa gošćom s. Cecilijom Pleša.

"Bačko Klasje" god. X, br.8 od 1980. god. prikazuje nastup zbora prigodom 16-te obljetnice smrti A. Vidakovića u kojem se napominje da bi "katedralni zbor" s pravom mogao nositi i ime "Albe Vidakovića". Samo nekoliko mjeseci kasnije zbor već nastupa za vrijeme prvih "Kokićevih dana" pod imenom "ALBE VIDA KOVIĆ". Dirigent - gost je poznati stručnjak i skladatelj O. Stanko Vasilj.

Svečano "krštenje" zbora "Albe Vidakovića" održano je 19. X 1980. god. Toj svečanosti je prethodilo "Glazbeno razmatranje", a sam preuzvišeni g. Biskup M. Zvekanović je pod svetom Misom izrekao zaslužnu pohvalu zboru i počastio zbor svojim prisustvom na zajedničkoj večeri koju je priredio katedralni župnik msgr. Franjo Vujković. Čast kuma zbora je pripala O. Stanku Vasilju, a u njegovoj odsutnosti radi bolesti zastupao ga je o. Do agoj Šimunović.

Zbor je zabilježio ove godine nastupe u Osijeku i Bezdanu. Treba svakako spomenuti da su zbor podržavali svojim aktivnim sudjelovanjem uz o. Stanka Vasilja, Milan Asić, njegova pokojna supruga Jelka Asić, a da je često za orguljama bivala Jelica Demšedi.

Zbor je, uz ostalo, izvodio djela: Mozarta, Schuberta, Zajca, K. Odaka, S. Tarzicije Fosić, A. Klobučara, M. Asića i naravno djela A. Vidakovića. Čestitamo - mnogo uspjeha.

M D

NE UVEDI NAS U NAPAST

Imućniji su Bunjevci pored salaša redovito imali kuću u varoši i vinograd u Bajskmi vinogradima. Salaš je bio temelj gdje se živjelo, radilo, domilo i radjalo. Kuća u varoši bila je za stariji svijet, koji su pod starost dolazili u varoš, gdje su bili bliže crkvi i u miru se pripravljali za smrt. Od kuće bi po koji darovitiji muškarac išao u školu ili na zanat. A vinograd je podizao ugled familiji. Govorilo se: "Ti imadu i vinograd". A kako su muškarci bili ljubitelji dobre kapljice, pili su ne samo o blagdanima i s prilikom, nego su i češće rado popili dobrog vina ili se okrijepili gutljajem dobre šljivovice.

U petak za večerom dida Ivan je svim svojim čeljadima rasporedio šta će tko raditi, a sinu Mati i unuku Tomi naredi da ujutro ranije nahrane konje, pa će s njim obojica rano u varoš, u vinograd. Treba još jedared ožuljati vinograd, a i već je "sveta Klara groždje šara", pa će ukucanama iz vinograda doneti voća i ranog groždja da se oslade i da znaju koje je doba godine. Starješina se uvijek slušao bez pogovora, pa se i dida Ivan sa svojim pratiocima krenu u varoš još prije svanuća i "jednom kasu stigoše u varoš i kad pred kućom viknu "kapiju", dida Ivanova žena, koju su svi poštivali "stara mama", ugodno se iznenadi i radosno rastvori oba krila kapije. Muškarci baciliše jedno odniveno bure u lotra, a u šarage metnuše košar u koji će skupiti spadanicu u rakiju. Stara mama u konafas-ku maramu sveže ručak i metne u košar u šaragama. Dida Ivan uzme nekoliko zalogaji u usta i preko zalogaja odgovaraše ženi na pitanja "Šta je novo na salašu", i brzo sidje u porđum da uzme rakiju. U jednu omanju butelju nalije rakiju. To će biti za Matu i Tomu. A zatim dohvati s police krasno rezbarenu čuturu, koju je još dida Ante donio sa "svetog mista" iz Marije Radne, i u nju nalije rakije. To će biti za vinciliru Perišu.

Za frtalj sata stigoše u vinograd, ispregnu konje pod višnjom, koja je tu odavno zasadjena pred kolibom, a Mate i Tome uzeše žuljače da za hladovine svrše posao. Dida Ivan uzme s kola maramu s ručkom, unese je u kolibu na krevetac, a butelju s rakijom stavi na pendžericu. Zatim s velikom pažnjom i nekom ljubavlju uzme i čuturu i objesio je očekljun grane od višnje. Misleći, nek mu bude priruci čim us-treba. Doviknu radnicima, neka samo rade, a on će skočiti do štrangara Heka, pa kad se vrati zajedno će ručati.

Tek što se dida Ivan jednom stazom udaljio iz vida, Mate ode u kolibu, donese butelju s rakijom, nazdravi sinovcu Tomi i dobro povuče. Ni Tome se nije dao nadmašiti od svog strica i on dobro povuče. Kad su drugi put nazdravili, butelja je bila prazna. Radili su doduše svojski, ali su obojica bacala čeznutljive poglede prema čuturi s rakijom, koja je tako izazovno visila na otpilanoj grani višnje. Odjedared će Mate: "Ja ne znam šta je ovom našem ocu? Radimo ovaki težak poso, a nalijo na ovaka dva čovika naprstak rakije!" Tome nadoda slamu na vatru: "Gledaj, a onom vandrovaču Periši nalio punu čuturu!" I jedan i drugi su preživljavali u sebi borbu, pa će Tome stricu: "Znate šta striko? Vi ste stariji, otpijte prvi malo od vincilirove rakije, pa ću onda i ja:" To Mati nije trebalo kazati dva puta. Ostavi žuljač u brazdi, u nekoliko koraka nadje se kod čature, dohvati je, nagne, a jabučica pod grlom stane se šetati gore dole. Vratu čuturu na njeno mjesto i ponovo uzme žuljač. Isto tu uradi i sinovac Tome s tom razlikom što je malo duže držao čuturu na ustima. Barem tako se stricu činilo.

Sad je posao išao daje milina. Snažne ruke provlačile su žuljač kroz žuti pijesak kao da je igračka. A i razgovor je tekao življe, pa njim se lačile da se dida Ivan dugo ne vraća od štrangara. To je opet bila napast, da se učini još jedan juriš na čuturu. Misleći da ga je sinovac prevario i više popio Mate svoj-ski potegne. Sad je sinvac gledao sa sumnjom svoga strica. I njegove su se slutnje obistinile. Kad je nagnio, iza tri gutljaja čutura je bila prazna.

Sad je obojicu uhvatio neki osjećaj krivnje a i slutnje da će se iz ovoga nešto nezgodno izleći, pa su radili šuteći.

Ubrzo, pojavi se kod kolibe visoka staračka figura dida Ivana, i kao da su se dogovarali iz malog progona pomoli se i vincilir Periša. U svojoj zelenoj uniformi, sa službenom kapom na glavi i puškom o ramenu, izazivao je pozornost ženskog svijeta, a strah kradljivcima. Gazde su volili da sus njim u dobrim odnosima, pa su ga svakom zgodom častili pićem. A on je to volio. Zato je subotom kao slučajno prolazio vinogradima, znajući da će tamo naći njihove vlasnike.

Ugledavši dida Ivana, vincilir veselim i jakim glasom pozdravi: "Faljen Isus, gazda Ivane! Jeste l' stigli?" "Uvik Isus faljen bio, Periša! Evo došli smo, davinograd posliđnji put ožuljamo, a i malo milošće da odnesemo čeljadima. Pa, Periša, ima l' kake štete?"

"Gazda Ivane, sve je u redu. I sami vidite, da nema ni tragova, a kamo li kradljivaca. Ja na to zdravo pazim i mene se lopovi boje. Sačuvaj Bože da ja koga uhvatim!"

Zadovoljan Perišinim odgovorom, dida Ivan preokrene razgovor. "Pa, Periša, jesi l' ručo?" "Nisam, gazda Ivane. Čitavo jutro sam u poslu, pa nisam ni imao kada jisti", spremno odgovori Periša, znajući šta će sada doći. "E, onda evo rakije!" i pruži mu čuturu. "Gazda Ivane, u dobroj je ruki!" "Ta, uzmi samo i pij: Ja neću." Periša desnom rukom prihvati čuturu, nadlanicom lijeve ruke obriše husarske brkove i već unaprijed osjećajući slast, nagne čuturu. Ali kako je sve više i više naginjao, tako se njegovo lice od blaženog izraza pretvaralo u čudjenje, a zatim u razočaranje. Konačno lice mu poprmi otužan izgled, ruka mu odmakne čuturu s usta i progovori: "Av, gazda Ivane, sad ste me dobro privarili! No, svejedno, šala vridi."

Sada dida Ivan ne može da dodje sebi i da shvati šta je vinciliru, pa počme mucati: "Šta, valjda nije. prazno? O, oprostite Periša, nisam te tijo privariti". Tek tada shvati o čemu se radi, pa više kao za sebe progovori: "To niko drugi nije uradio, samo ona dvojica."

I dok su njih dvojica što ljubaznijim riječima nastojali izglediti nespornu, Mate i Tome su ispod oka pogledali na tu stranu i u strahu osluškivali neće li nešto razumjeti iz njihovog razgovora.

Isprativši vinciliru, dida Ivan se vrati i čitavo vrijeme o tom ne progovori ni riječi. Oni su to shvatili da će gromovi grmjeti kad odu na salaš.

Dodavši kući, dida Ivan se jado svojoj virnoj drugici: "Šta misliš šta su uradila ona dvojica? Ja vinciliru priprazio rakiju u čuturi i obisio na višan. I kad sam ja očo štrangaru, oni popili rakiku, pa kad je došao Periša, ja ništa i ne sumnjajući, ponudio ga praznom čuturou. Tako sam se osramotio prid tim čovikom. Šta će mislit o meni?"

Kao i uvijek stara mama je umirujuće djelovala na svog supruga: "Bože, čovče, kad znaš da vole rakiju, kako si je mogao metnit tamo njima prid nos, kao za napast. Ta zar ne moliš svaki dan u Očenašu: I ne uvedi nas u napast!"

Antun Gabrić

PALIC

Na Paliću - turističkom mjestu od Subotice udaljenom svega 8 km. nalazi se Kapelica Kraljica Svijeta. Zub vremena nagrizaše ovu Kapelicu, te su mještani ove župe sa svojim župnikom Josipom Leist odlučili da je obnove.

Usamljena stoji čvrsto i poziva svoje vjernike da odahnu i razmisle, da pored rada i odmora treba imati na umu svrhu života vječnosti.

Vrlo je lijepo obnovljena, novi oltar i Svetohranište. Svi oni koji prolaze, pokraj naše drage Kapelice nek navrate i neka se poklone Nebeskoj Majci Kraljici Svijeta. Ona je moć i snaga koja daje utjehe u životnim borbama.

Kapela je otvorena cijelog dana.

Mimica A. - Palić

U nedjelju, 12. listopada proslaviše župljani bačke župe Nedjelju zahvalnosti. Ni kišno i prohladno vrijeme, ni poljski radovi nisu omeli vjernike, da se u lijepom broju okupe u svojoj župnoj crkvi. Naši gosti su bili preč. g. Michal Zolárek, župnik iz Selenče te vlč. g. Jakob Pfeifer iz Odžaka i O. Josip Špehar franjevac iz Bača koji su s upraviteljem župe koncelebrirali svetu misu zahvalnica za ovogodišnju ljetinu. Dvojica dječaka su pjevala psalam, a dvojica mladića su predstavljali darove što su ih mladići i djevojke u bačkim narodnim nošnjama stavljali pred oltar.

Veliki broj vjernika pristupio je Stolu Gospodnjem. Dan prije, u subotu navečer bila je i Služba pokore, pa su se svi mogli preporodjenu i obnovljeni u svetoj ispovijedi okupiti na slavljenu zahvalnosti. Posebno valja istaknuti pjevački zbor koji je svojim pjevanjem zanio cijelu crkvu. Istoga dana navečer pred oko 200 vjernika djevojke i mladići iz novosadske župe Imena Marijina nastupiše u župnoj crkvi s igrokazom "žrtva ispovijedne tajne". Nakon igrokaza bio je mali koncert duhovnih pjesama. Za uzvrat okupljeni vjernici odgovoriše marijanskim pjesmama. U večernjim satima Pozdravom Gospi završen je ovaj lijepi susret novosadske omladine i bačkih vjernika.

•••••

PREMJEŠTAJI I IMENOVANJA U BISKUPIJI

Kako život stalno teče, tako se Crkva stalno mora prilagođavati novo nastalim situacijama i vršiti stanovite izmjene i premještati svoje službenike. Koncil je preporučio da bi se biskupi, koji napune 75 godina života, stavili Papi na raspolaganje, drugim riječima, dali mu slobodne ruke da ih oslobodi od njihove službe i stavi u mirovinu. U istom smislu tu koncilsku želju shvaćaju i svećenici. Mons. AGOSTON MIKLÓS, župnik u Molu navršivši 75 godinu života, povukao se mirovinu u Kanjižu, da bude tamošnjem župniku na pastoralnu pomoć. Biskup je imenovao novim moljskim župnikom Mons. LENER ISTVÁN-a. DRENKOVIĆ TIBORA je biskup poslao za dušobrižnika vjernicima u Staroj Moravici, DOBAI ISTVANA vjernicima u Hajdukovu, a BRASNYO FERENC-a pak u Gunoroš. ANTU KOPILOVIĆA je biskup imenovao prefektom u Dječačkom sjemeništvu "Paulinum" u Subotici. ROKAI ZOLTÁNA pastoralnim suradnikom u katedrali. A našu najmlađu braću je rasporedio ovako: FRANJU DAVČIKA za kapelana u katedralu, MARIJANA DJUKIĆ-a za kapelana u Bački Monoštor, VARGU DEZSŐ-a u Čantaviru, BANKO NÁNDOR-a u Bačku Topolu i LAJKÓ JÓZSEF-a u Sombor. Svoj ovoj braći želimo obilje blagoslova u radu i veliku otvorenost srca i prema Bogu i prema ljudima, kako bi mogli biti na službu i Bogu i ljudima.

^ ^ ^ ^ ^

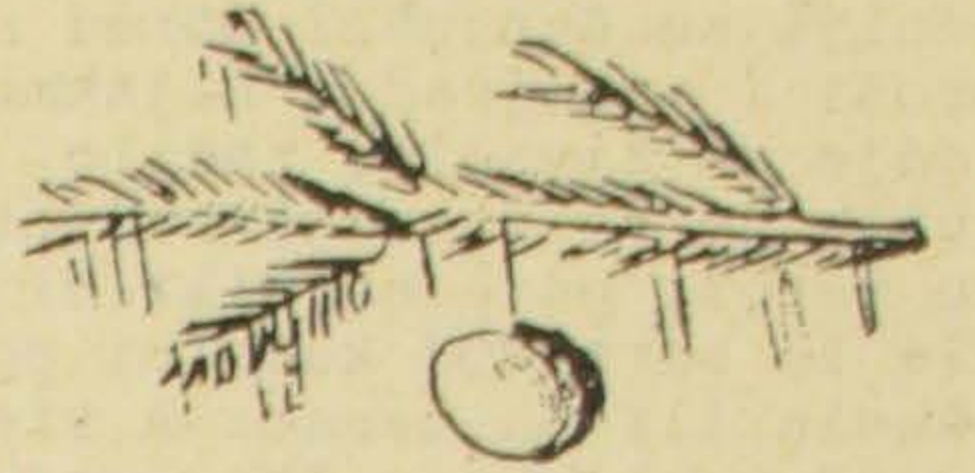
BLAGOSLOV OBNOVLJENOG KRIŽA U PLAVNI

Zauzimanjem mjesnog župnika Stjepana Bošnjak i vjernika sela Plavna, obnovljen je veoma lijepo veliki križ na ulazu u selo. Križ je već bio otruo, a ogradu je zub vremena također naćeo. Marljive ruke Plavanaca su ogradu učvrstile betonom, podšidale, ožbukale, omaljale, postavile križ, postavile vrata na ulaz do samoga križa i ispred samoga križa posadili ruže. 26 listopada poslije podne sam naš biskup Mons. Matija Zvekanović bio je da svečano blagoslovi taj obnovljeni križ, te svojom prisutnošću i živom riječi obodri vjernike Plavne da ostanu vjerni vjeri svojih otaca koja je spomenute križeve postavljala kao izraz svoje ljubavi prema Bogu.

SRUŠENI SPOMENIK DR. JOSIPA ANDRIĆA POSTAVLJEN U PLAVANSKU CRKVU

Sedmog prosinca 1980. godine u večernje sate održana sv. Misa zadušnica za pokojnog Dr. Josipa Andrića u župnoj crkvi sv. Jakova u Plavni. Slavlje je predvodio nadležni kotarski dekan Lazar Ivan Krmpotić. U svečanoj koncelebraciji su sudjelovali skoro svi svećenici bačkog dekanata. U homiliji dekan je govorio o ulozi katoličkog lajkatata u Crkvi ističući pri tome veoma velike zasluge pokojnog dr-a Josipa Andrića za duhovni i kulturni rast Crkve u hrvatskom narodu. Njegov spomenik je bio postavljen u dvorištu crkve 1969. godine u povodu 75. godišnjice njegova rođenja. Nakon kratkog vremena neodgovorni elementi iz sela protuzakonito srušili su spomenik ležao je srušen sve do listopada ove godine kada je zalaganjem župnika Stjepana Bošnjaka i pastoralnog vijeća postavljen na dolično mjesto u crkvi. Na mramornom postolju postavljeno je poprsje Dr. Josipa Andrića, rad akademskog kipara Neste Orčića, koji živi i radi u Zagrebu, a rođen je u Subotici. Tako je, eto, konačno učinjena zadovoljština pokojnom Dr. Josipu Andriću!

vijesti

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

TRODNEVNICA U ČAST SVETOM NIKOLI TAVELIĆU

Već tri godine održava se u subotičkoj župnoj crkvi sv. Jurja trodnevnica u čast prvog hrvatskog kanoniziranog sveca Nikole Tavelića. Ova inicijativa župnika dotične crkve, Blaška Dekanja nailazi na sve veću podršku vjernika njegove župe i pomalo cijeloga grada. Izvorno je kršćanska misao veseliti se s onima koji se ve-sele, slaviti sa onima koji slave. I zato je dobro da se štovanje sv. Nikole uvriježi u svijest subotičkog vjerničkog puka u ovoj župnoj crkvi, kao što se je pobožnost sv. Josipu ukorijenila u drugoj velikoj subotičkoj župi sv. Roka. Ovogodišnja trodnevnica i proslava svečeva blagdana protekla je u znaku desete obljetnice njegove kanonizacije sv. Nikole Tavelića. Završne svečanosti uvijek vode oči franjevci iz subotičkog samostana i to pomalo već postaje tradicija, jer je i Nikola član velike duhovne obitelji asiškog Siromaška.

•••••

ILOK - BAČ

U Nedjelju Krista Kralja slavila se Nedjelja zahvalnosti kod otaca franjevaca u Baču. Toga dana popodne pohodila je skupina od 60 vjernika iz Iloka grad na Mostogni. Predvodio ih je njihov župnik i gvardijan O. Celzo Vlahović.

Mladi iz Iloka zadiviše bačke vjernike lijepim igrokazom o staro-kršćanskim vremenima. U 6 sati bački gvardijan O. Bernardo Baksa i O. Josip Špehar koncelebrirali su sv. misu s dragim gostom iz Iloka. Pjevao je iločki župni zbor. Starodrevna bačka franjevačka crkva još dugo poslije svete mise odjekivala je skladnim pjevanjem iločkog zbora koji je izveo lijepi koncert zbornih skladbi. Tako su župljani Bača još jednom u ovoj jeseni doživjeli onu biblijsku "kako je dobro i milo kao braća zajedno živjeti!!"

ČITAOCI POMAŽU "BAČKO KLASJE"

Ivan Stantić 100, Josip Stantić 1.000, Marko Vukov 1.000, Marko Vukov (mjesto cvijeća) 500, Ento Ostrogonac 50, Ivkića Ognjanov 500, Antonija Kujundžić 200, O. Stanko Vasilj 100, Tavankut 450, Obitelj Babić 1.000, S. Ancila Vujković 300, Župni ured Selenča 600, NN Subotica 500, NN Tavankut 500, Obitelj Tumbas 1.000, Marko Stantić 200, Franjevci, Bač 100, Ivan Posavec 5.000, Obitelj Vuković, Bač 100 dinara.

Toplo se zahvaljujemo ovim i svim budućim dobročiniteljima koji razumiju tešku situaciju ovog našeg malog, ali dragog lista. Posebno vidimo veliku mogućnost u tome, da mjesto velikih i skupih vijenaca, dajete svoje priloge za "Bačko klasje". Naime, "Bačko klasje" prodajemo skoro polovicu jeftinije od cijene koštanja. Zato i u buduću računamo na Vašu pomoć.

Inače, računamo na Vašu suradnju u vijestima, člancima, dopisima, pričama, pjesmama pa i oglasima.

Uredništvo.

"BAČKO KLASJE" izdaje: Bački dekanatski ured, Bačka Palanka. GLAVNI ODGOVORNI UREDNIK: Mag. LAZAR IVAN KRMPOTIĆ, 21400 Bačka Palanka, Trg bratstva-jedinstva 30, telefon (021) 74-423 - UREDJUJE: UREDNIČKO VIJEĆE - Suradnja i dopisi šalju se na adresu odgovornog urednika. ADMINISTRACIJA LISTA: Župni ured Isusova Uskrsnuća, 24000 Subotica, Gajeva 2 telefon (024) 21-496 Naružbe i uplate slati na adresu administracije. Cijena 10 dinara. TISAK: Štamparija "GLOBUS" Batina, V. Nazora 47. List izlazi povremeno. Tiraž 2000 primjeraka. Oslobođeno od poreza na osnovu mišljenja Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu, Novi Sad, br. 413-523/78 od 27. 10 1978.